

1. Cel de-al zecelea cal

Regina Glynn — Kelsea Raleigh Glynn, cea de-a șaptea Regină a Tinutului Tearling. A mai fost cunoscută și drept „Regina Însemnată“. Crescută de Bartholemew (Barty cel Bun) și Carlin Glynn. Mamă: Regina Elyssa Raleigh. Tatăl necunoscut: pentru speculații, a se vedea apendicele XI.

— „Istoria timpurie a regatului Tearling“, relatată de MERWINIAN

Kelsea Glynn urmărea nemișcată detașamentul care se aprobia de gospodăria lor. Bărbații veneau călare, în formațiune militară, cu santinele la margine, îmbrăcați toti în culoarea cenușie a gărzii regale din Tearling. Pelerinele călăreților fluturau în galop, dezvelindu-le armele scumpe: săbii și cuțite scurte, făcute toate din oțel de Mortmesne. Unul dintre bărbați avea chiar și un buzdugan; Kelsea îi zări măciulia cu ținte care se iavea pe lângă șa. Din felul posac în care-și mânau caii spre căsuță era limpede că se aflau acolo împotriva voinței lor.

Învelită într-o pelerină și cu gluga trasă pe cap, Kelsea se ascundeau între ramurile unui copac, la o aruncătură de băț de ușa casei. Era îmbrăcată în verde-închis, de la glugă până la ghetele de culoarea pinului. La gât purta un lanț de argint, de care atârna un safir. Giuvaierul avea obiceiul enervant de a-i ieși din cămașă imediat după ce-l băga înăuntru, ceea ce se și potrivea cu situația dată, căci atunci chiar el era sursa neplăcerilor.

Erau nouă oameni și zece cai.

Soldații ajunseră la peticul de pământ greblat din fața casei și descălecară. Când își dădură glugile pe spate, Kelsea văzu că nu erau nici pe-aproape de vârsta ei. Bărbații aveau treizeci-patrizeci de ani și aveau cu totii o infățișare aspră, călită, care le trăda trecutul războinic. Soldatul cu buzduganul mormăni ceva și toti își duseră mecanic mâinile la săbii.

— Ar fi bine să terminăm repede.

Cel care vorbise, un bărbat înalt și zvelt, al cărui ton autoritar îl recomanda drept conducătorul trupei, făcu un pas înainte și bătu de trei ori în ușă. Ușa se deschise imediat, de parcă Barty i-ar fi așteptat în spatele ei. Chiar din poziția avantajoasă în care se afla, Kelsea văzu că fața rotundă a lui Barty era plină de riduri și că avea ochii roșii și injectați. O pusese pe Kelsea să ia drumul pădurii încă de dimineață, ca nu cumva să-l vadă răpus de durere. Kelsea protestase, dar Barty nici nu voise să audă și, în cele din urmă, o împinsese pe ușă, zicându-i:

— Du-te și ia-ti la revedere de la pădure, fetițo. E posibil să treacă multă vreme până te vor lăsa să te plimbi din nou în viață.

Atunci, Kelsea plecase și-și petrecuse dimineața umblând prin pădure, cătărându-se pe copaci căzuți și

oprindu-se când și când să asculte linștea pădurii, ne-clintirea aceea perfectă care contrasta atât de puternic cu abundența de viață pe care o adăpostea. Prinse chiar și-un iepure în laț, să-și facă de lucru, apoi îi dăduse drumul; Barty și Carlin n-aveau nevoie de carne, iar ei nu-i facea nicio plăcere să ucidă. În timp ce privea iepurele care se-ndeparță țopăind și se făcea nevăzut în pădurea unde ea își petrecuse copilăria, Kelsea rosti din nou cuvântul, deși simtea că-i umple gura de cenușă: *Regină*. Era un cuvânt de rău augur, care prevăstea un viitor sumbru.

— Barty, îl salută comandantul. Nu ne-am văzut de mult.

Barty bâigui ceva nedeslușit.

— Am venit să luăm fata.

Barty dădu din cap, duse două degete la gură și scoase un fluierat ascuțit. Kelsea sări fără zgromot din copac și ieși din adăpostul pădurii, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Știa cum să se apere singură de un agresor, mânuind cuțitul; Barty se îngrijise de asta. Dar detașamentul înarmat până-n dinți o intimidă. Simți cum toți soldații o măsurau din ochi. Nu arăta deloc ca o regină și știa asta.

Comandantul, un bărbat cu trăsături aspre, cu o cicatrice pe marginea bărbiei, se înclină până-n pământ în fața ei.

— Înălțimea Voastră. Eu sunt Carroll, căpitanul Străji răposatei Regine.

Trecu o clipă până se-nclinară și ceilalți. Soldatul cu buzdugan se înclină doar de-un deget, ducând bărbia spre piept aproape imperceptibil.

— Trebuie să vedem semnul, mormăni unul dintre străjeri, cu față acoperită aproape-n întregime de-o barbă roșie. și giuvaierul.

— Crezi c-aș trage pe sfoară regatul, omule? se răsti Barty.
 — Nu seamănă nici strop cu maică-sa, răsunse sec omul cu barbă roșie.

Kelsea se înroși toată. După spusele lui Carlin, Regina Elyssa fusese o frumusețe clasică din Tearling, înaltă, blondă și suplă. Kelsea era și ea înaltă, dar era brunetă, iar față — doar cu îngăduință puteai să-o numești banală. Nu avea deloc o ținută impunătoare; făcea ea mișcare, dar avea și poftă de mâncare, nu-i vorbă.

— Are ochii dinastiei Raleigh, comentă alt străjer.
 — Eu prefer să văd giuvaierul și semnul, răsunse comandantul, iar bărbatul cu barbă roșie încuviință din cap.

— Arată-le, Kel, încuviință Barty.

Kelsea își scoase lăncișorul cu safir de sub cămașă și-l ridică la lumină. Îl avea la gât de când se știa, dar acum n-ar fi vrut decât să-l rupă și să-l dea înapoi. Însă Barty și Carlin îi explicaseră deja că n-avea să scape aşa ieftin. Era prințesa moștenitoare a Regatului Tearling și tocmai împlinea nouăsprezece ani, vârsta urcării pe tron în monarhia din Tearling, încă de pe vremea lui Jonathan Tear. Aveau să-o ducă târâș-grăpiș la Citadelă, oricât să zbate și ar striga, și apoi să-o lege de tron, și avea să rămână acolo, îmbrobodită-n catifea și-n mătăsuri, până ce va fi asasinată.

Comandantul încuviință din cap la vederea giuvaierului, iar Kelsea își suflecă mâneca stângă a pelerinei și-și arăta brațul, unde, de la încheietură și până la biceps, se întindea o cicatrice tumefiată, în forma unei lame de cuțit. Unul sau doi bărbăți din trupă murmurară ceva la vederea ei și-și eliberară armele din strânsoare pentru prima dată de când sosiseră.

— Atunci, asta e tot, spuse Carroll ursuz. Să mergem.
 — O clipă. Carlin păși în prag, dându-l încet pe Barty la o parte. Îl împinse cu încheietura mâinii, nu cu degetele; trebuie că artrita i se înrăutățise în ziua aceea. Arăta impecabil, ca de obicei, cu părul alb prins atent cu agrafe la cearșaf. Kelsea se miră când văzu că și ea avea ochii puțin roșii. Carlin nu le avea cu plânsul; de fapt, rareori arăta vreo urmă de emoție.

Cățiva soldați se-ndreptară în să la vederea lui Carlin. Iar unii, inclusiv cel cu buzduganul, făcură chiar un pas în spate. Pentru Kelsea, Carlin fusese dintotdeauna o întruchipare a aristocrației, dar se miră că toți bărbații aceștia, cu tot cu săbiile lor, sunt intimidați de o bătrână.

Slavă Domnului că nu mi se întâmplă doar mie!

— Demonstrați-ne că sunteți cine spuneți că sunteți! le ceru Carlin. De unde putem să știm că veniți de la Citadelă?

— Cine ar mai putea ști unde să-o găsească exact azi? întrebă Carroll.

— Niște asasini.

Cățiva soldați scoaseră un râset înfundat, răutăcios. Dar soldatul cu buzduganul făcu un pas în față, căutându-se prin manta.

Carlin zăbovi cu privirea asupra lui.

— Pe tine te știu.

— Am la mine instrucțiunile Reginei, spuse el, și scoase un plic gros, îngăbenit de vreme. În caz că nu mai țineai minte.

— Mă îndoiesc că cineva ar putea să te uite vreodată, Lazarus, răsunse Carlin, cu vocea sunându-i dezaprobată.

Desfăcu repede hârtia, probabil cu mare efort din cauza artritei, și se uită peste ce scria. Kelsea rămase cu